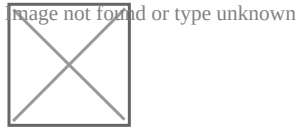

Οι ασκητικοί αγώνες των αγίων Συμεών σαλού και του αδελφού του Ιωάννη

/ [Πεμπτουσία](#)

Όταν σταμάτησαν να προσεύχονται και σηκώθη-καν, άρχισε ο αδελφός Ιωάννης να τον παρηγορεί και να του λέει: «Να, λοιπόν, αδελφέ Συμεών, ο Θεός σε παρη-γόρησε, άκουσε την προσευχή σου και πήρε τη μητέρα σου κοντά Του. Τώρα όμως κοπίασε μαζί μου και ας προσευχηθούμε μαζί στον Κύριο, για να ελεήσει αυτήν που επέτρεψε να ονομαστεί σύζυγός μου, και ή να την οδηγήσει να πάρει την απόφαση να γίνει κι αυτή μοναχή ή να την ελεήσει παίρνοντάς την κοντά Του». Προσευχήθηκαν λοιπόν για λίγο καιρό και κάποια νύχτα βλέπει ο αββάς Ιωάννης τη μητέρα του Συμεών να έρχεται, να πιάνει το χέρι της συζύγου του και να της λέει: «Σήκω, αδελφή μου, έλα κοντά μου, γιατί ο Βασιλιάς, στου οποίου την υπηρεσία στρατεύτηκε ο γιος μου, μου χάρισε μια όμορφη κα-τοικία. Άλλαξε όμως τα ρούχα σου και φόρεσε καθα-ρά». Όπως έλεγε ο Ιωάννης, εκείνη αμέσως σηκώθηκε και την ακολούθησε. Έτσι κατάλαβε ότι κοιμήθηκε κι αυτή και ότι και οι δύο ήταν σε καλό μέρος, και χάρηκε πάρα πολύ.

[askitaria](#)

Παρέμειναν ασκητεύοντας στην έρημο άλλα είκοσι εννέα χρόνια, ζώντας με μεγάλη άσκηση και κακοπάθεια, με κρύο και με ζέστη, και υπέμειναν πολλούς και ανεκδιήγητους πειρασμούς από τον διάβολο και τον νίκησαν και έφτασαν σε μεγάλα μέτρα, ιδιαίτερα ο Συμεών με την ακακία και καθαρότητα που είχε. Αυτός, με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που υπήρχε σ' αυτόν, αισθανόταν να μη φοβάται ούτε πάθος ούτε κρύο ή πείνα ή ζέστη, αλλά σχεδόν είχε φτάσει σε μέτρα που ξεπερνούσαν την αν-θρώπινη φύση. Λέει λοιπόν στον Ιωάννη: «Σε τι μας ωφελεί, αδελφέ μου, να συνεχίσουμε να μένουμε σ' αυτή την έρημο; Αν όμως θέλεις να μ' ακούσεις, σήκω να φύγου-με, για να σώσουμε κι άλλους, γιατί εδώ δεν ωφελούμε παρά μόνο τους εαυτούς μας και δεν έχουμε μισθό από κανέναν άλλο».

Και άρχισε να του λέει από την Αγία Γραφή τα εξής: «Κανείς να μη ζητά το δικό του συμφέ-ρον, αλλά του άλλου» και «Σε όλους έγινα τα πάντα, για να σώσω μερικούς». Επίσης από το Ευαγγέλιο: «Έτσι να λάμψει το φως σας μπροστά στους

ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας στον ουρανό» και άλλα παρόμοια. Αποκρίθηκε ο Ιωάννης λέγοντάς του: «Νομίζω, αδελφέ μου, ότι ο Σατανάς μίσησε την ησυχία μας και σου δημιούργησε αυτό το λογισμό. Κάθισε καλύτερα να τελειώσουμε στην έρημο αυτό το δρόμο που αρχίσαμε και στον οποίο μας κάλεσε ο Θεός».

Του λέει ο Συμεών: «Πίστεψέ με, εγώ δεν πρόκειται να μείνω, αλλά με τη δύναμη του Θεού θα πάω να εμπαίξω τον κόσμο». Του λέει πάλι ο αδελφός του: «Μη, καλέ μου αδελφέ, μη σε παρακαλώ, για τ' όνομα του Κυρίου μας, μη με αφήσεις μόνο μου, τον ταπεινό. Εγώ δεν έφτασα ακόμα σ' αυτά τα μέτρα, για να εμπαίξω τον κόσμο. Όμως, για το όνομα Αυτού που μας συνέδεσε, μη θελήσεις να χωριστείς απ' τον αδελφό σου. Γνωρίζεις κα-λά ότι μετά από το Θεό δεν έχω παρά μόνο εσένα, αδελφέ μου. Τους αρνήθηκα όλους, προσκολλήθηκα σε σένα, και τώρα θέλεις να με αφήσεις, σαν σε πέλαγος, μέσα σ' αυτήν την έρημο, Θυμήσου εκείνη την ημέρα που ρίξαμε κλή-ρο και πηγαίναμε προς τον όσιο Νίκωνα, ότι υποσχεθήκαμε να μη χωρίζεται ο ένας από τον άλλον.

Θυμήσου εκείνη την φοβερή ώρα, τότε που φορέσαμε το άγιο σχήμα και ήμαστε οι δύο σαν μία ψυχή, ώστε όλοι να παραξε-νεύονται για την αγάπη μας. Μην ξεχνάς τα λόγια του με-γάλου γέροντα που μ' αυτά μας συμβούλεψε την νύχτα που φύγαμε, μη, σε παρακαλώ, μήπως χαθώ και ζητήσει την ψυχή μου από σένα ο Θεός». Του λέει πάλι ο Συμεών: «Ας υποθέσουμε ότι πέθαινα· δεν θα έπρεπε να φροντί-ζεις εσύ τον εαυτό σου, καθώς θα έμενες μόνος; Πίστεψέ με, αν έρθεις, έχει καλώς, αλλιώς εγώ δεν πρόκειται να μείνω».

Μόλις είδε ο αδελφός Ιωάννης ότι επέμενε, κατάλα-βε ότι είχε πληροφορία από τον Θεό να το κάνει· επειδή δεν μπορούσε τίποτε να τους χωρίσει, παρά μόνο ο θάνα-τος, ίσως ούτε κι αυτός. Μάλιστα πολλές φορές παρακάλεσαν τον Θεό, να τους πάρει κοντά Του μαζί και τους δύο, και πίστευαν ότι ο Κύριος θα κάνει δεκτή αυτή τους την αίτηση, όπως έκανε κι όλες τις άλλες. Λέει λοιπόν ο Ιωάννης: «Πρόσεχε, Συμεών, μήπως ο διάβολος θέλει να σε περιπαίξει». Αυτός όμως του είπε: «Εσύ μόνο να μη με ξεχάσεις στην προσευχή σου, όπως ούτε εγώ εσένα, και ο Θεός και οι προσευχές σου θα με σώσουν».

Άρχισε πάλι ο αδελφός να τον συμβουλεύει και να του λέει: «Πρόσεξε, φυλάξου, αδελφέ μου Συμεών, μήπως όσα μά-ζεψε η έρημος, τα σκορπίσει ο κόσμος· και ό,τι ωφέλησε η ησυχία, το καταστρέψει η ταραχή· και όσα σου πρόσφερε η αγρυπνία, τα χάσεις με τον ύπνο, Ασφαλίσου, αδελφέ μου, μήπως τη σωφροσύνη της μοναχικής ζωής την καταστρέψει η απατηλή κοσμική ζωή. Πρόσεχε μήπως τον καρπό της στερήσεως των γυναικών από τις οποίες σε έσωσε μέχρι σήμερα ο Θεός, τον καταστρέψει η συνα-ναστροφή σου μ' αυτές. Πρόσεχε μήπως την

ακτημοσύνη την αφαιρέσει η φιλοκτημοσύνη, μήπως το σώμα που έλιωσε από τη νηστεία, παχύνει πάλι από τις τροφές. Πρό-σεχε, αδελφέ μου, μήπως χάσεις την κατάνυξή σου με το γέλιο και την προσευχή σου με την αμέλεια.

Πρόσεχε, σε παρακαλώ, μήπως, ενώ το πρόσωπό σου γελάει, ο νους σκορπίζεται, μήπως αυτά που αγγίζουν τα χέρια τ' αγγίζει και η ψυχή, μήπως ενώ το στόμα τρώει, η καρδιά αισθά-νεται ηδονή, μήπως, ενώ τα πόδια βαδίζουν, διαταραχθεί με τρόπο άτακτο η εσωτερική σου ησυχία και με λίγα λό-για, μήπως όσα κάνει το σώμα εξωτερικά τα κάνει και η ψυχή εσωτερικά. Αλλά, αν πήρες από το Θεό δύναμη, α-δελφέ μου, ώστε οτιδήποτε και να κάνει το σώμα, σχή-ματα, λόγια ή πράξεις, να μένει ατάραχος και ασύγχυτος ο νους και η καρδιά σου και να μη μολύνεται και να μη βλάπτεται καθόλου από αυτά, πραγματικά εγώ χαίρομαι για τη σωτηρία σου, μόνο παρακάλεσε το Θεό να μη μας χωρίσει εκεί τον ένα από τον άλλο».

Του λέει τότε ο αββάς Συμεών: «Μη φοβάσαι, αδελφέ Ιωάννη, γιατί αυτό που κάνω δεν το κάνω από μόνος μου, αλλά επειδή μου το προστάζει ο Θεός. Και από αυτό θα καταλάβεις ότι με την βοήθεια του Θεού, το έργο μου Τον ευαρέστησε, ό-ταν, πριν πεθάνω, θα έρθω και θα σε προσκαλέσω και θα σε ασπαστώ και ύστερα από λίγες μέρες θα έρθεις και θα με συναντήσεις. Σήκω όμως για να προσευχηθούμε».

Αφού προσευχήθηκαν για πολλή ώρα και αλληλοασπάστηκαν, έχοντας μουσκέψει τα στήθη τους με τα δάκρυά τους, τον άφησε να φύγει συνοδεύοντάς τον για αρκετή απόσταση. Δεν του έκανε καρδιά να χωριστούν, αλλά όταν του έλεγε ο αββάς Συμεών: «Γύρνα πίσω, αδελφέ», αισθανόταν σαν να τον χώριζε μαχαίρι από το σώμα του και τον παρακαλούσε πάλι να τον συνοδέψει ακόμη λίγο. Επειδή όμως τον πίεσε πολύ ο αββάς Συμεών, γύρι-σε πίσω βρέχοντας τη γη με δάκρυα.

(Λεοντίου Νεαπόλεως, Ο Άγιος Συμεών, ο διά Χριστόν Σαλός, εκδ. «Το περιβόλι της Παναγίας», σ.50-64)